

Arrest

nr. 298 712 van 14 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Paul Emile Jansonstraat 11
1050 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die beweert van Cubaanse nationaliteit te zijn, reist vanuit Cuba op 11 oktober 2023 naar Dubai, met tussenstop in Brussel. Op 12 oktober 2023 dient zij in de transitzone van de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag wordt beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, het Caricole-transitcentrum te Steenokkerzeel.

1.2. Op 21 november 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster op 23 november 2023 ter kennis wordt gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Cubaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Havana. U woonde sinds de leeftijd van zestien jaar bij uw moeder. Uw zus M. H. , K. D. L. C. (O.V. x.xxx.xxx) woonde daar eveneens sinds ze ongeveer vijftien jaar oud was, haar partner D. C., Y. (O.V. x.xxx.xxx) woonde de laatste twee jaar eveneens bij jullie.

Op 11 juli 2021 nam u voor het eerst deel aan een protestactie omwille van de lamentabele situatie in Cuba. U werd opgepakt en de volgende dag vrijgelaten. Vanaf dan werd u opgevolgd, dit wil zeggen dat de chef van uw sector wekelijks bij u thuis of op uw werk langskwam en u een document moest ondertekenen. Deze opvolging gaat tot op heden door. Eveneens kreeg u oproepingsbrieven en moest u zich gaan melden bij de politie, hetgeen u ook deed. Op 4 augustus 2021 stak u zichzelf in brand. In het najaar van 2021 werd u opgepakt nadat er onrust was ontstaan bij een voedselbedeling en werd u vijf dagen vastgehouden. Eind juli 2023 verkocht uw zus haar woning, zodat jullie voldoende geld zouden hebben om het land te kunnen verlaten. Op 4 september 2023 uitte u met enkele buurtbewoners op straat uw ongenoegen over het feit dat jullie al enkele dagen geen water, gas of elektriciteit hadden. Aangezien u in de gaten werd gehouden, werd u hierop opgeroepen door de politie. Op 5 september, 12 september en 30 september 2023 nam u deel aan protestaties in de wijk.

Op 11 oktober 2023 reisde u samen met uw zus en schoonbroer per vliegtuig naar België. U diende op de luchthaven een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Cuba vreest u in de gevangenis te worden opgesloten omdat u langer dan toegestaan uit het land bent weggeweest en omdat u reeds eerder werd opgevolgd.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten (kopieën) neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, algemene nieuwsartikelen, documenten aangaande R. H. R., een foto van een computerscherm, oproepingsbrieven van u en uw zus, handgeschreven brieven van het hoofd van de sector over u en uw zus, een foto van uw zus in de gevangenis, een medisch rapport opgemaakt te België, en uw visum voor UAE. Na het persoonlijk onderhoud legde u medische documenten neer opgemaakt te Cuba.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

U werd op 9 november 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van België onrechtmatig trachtte binnen te komen (DVZ, beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 12 oktober 2023) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.

Vooreerst wordt opgemerkt dat u, uw zus K. en haar partner Y. geen zicht gaven op jullie onderlinge relaties en jullie levensomstandigheden in Cuba. Jullie algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor zwaar ondermijnd.

- Volgens uw verklaringen woonde uw zus K. al sinds de leeftijd van vijftien jaar bij u en uw moeder, en woonde ook haar partner bij jullie sinds twee jaar (CGVS, p. 3). K. zegt dat ze bij haar grootouders woonde tot drie maanden na de geboorte van haar dochter, en daarna in een woning die haar door de overheid werd toegewezen (CGVS K., p. 3-4). Ze ontkende ooit met andere personen (zoals haar partner, u of uw moeder) te hebben samengewoond (CGVS K., p. 5). Tijdens haar persoonlijk onderhoud werd meermaals duidelijk dat ze niet bij u en uw moeder inwoonde (CGVS K., p. 5, 13, 16). Y. zei dat hij officieel thuis woonde, maar dat hij bij K. en haar dochter verbleef en dat zij soms ook bij jullie moeder sliepen (CGVS Y., p. 11).
- Y. beweert dat hij en K. sinds drie of vier jaar een koppel zijn – sinds haar dochter enkele maanden oudwas, maar hij blijkt niet te weten of ze drie jaar dan wel vier jaar oud is (CGVS Y., p. 4, 12). K. stelt dat zij sinds ongeveer een jaar een koppel vormen (CGVS K., p. 8).
- Y. weet niet of K. wettelijk gescheiden is van de vader van haar dochter (CGVS Y., p. 12), terwijl K. zegt dat ze sinds twee jaar officieel gescheiden is (CGVS K., p. 8).
- Y. beweert dat K. een of twee jaar in het museum werkte en dat ze er schilderwerken restaureerde of gids was en weet niet of ze haar ontslag indiende (CGVS Y., p. 5), terwijl u stelt dat dat zij een vijftal maanden voor de geboorte van haar kind, aldus eind 2019, in het museum begon te werken en dat ze haar ontslag indiende twee dagen voor jullie vertrek (CGVS, p. 5-6). Ook K. zegt dat ze vier jaar in het museum werkte, en zegt dat ze er bewaker was (CGVS K., p. 7).
- K. verklaart naast haar werk in het museum nog andere jobs te hebben gehad (CGVS K., p. 7), hetgeen Y. ontkent (CGVS Y., p. 5).

Voorts wordt opgemerkt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw deelname aan de protesten van 11 juli 2021, 5 september 2023, 12 september 2023 en 30 september 2023.

- U zegt dat jullie steeds samen gingen betogen (CGVS, p. 6, 19). K. zegt eveneens dat jullie op 11 juli 2021 samen gingen (CGVS K., p. 9), maar Y. zegt dat jullie elkaar die dag niet zagen op de betoging (CGVS Y., p. 6).
- Y. verwijst naar een betoging op 4 of 5 september 2023, maar niet naar een betoging op 12 september 2023 (CGVS Y., p. 17). K. zegt nog op 5 september 2023 en 30 september 2023 te zijn gaan betogen, maar aldus niet op 12 september 2023.
- De betoging op 5 september 2023 vond volgens u plaats om 23 uur, volgens Y. om 18 of 19 uur (CGVS Y., p. 17).
- Bij de DVZ plaatsten jullie alle drie de betoging op 11 juli 2020 in plaats van 2021. U beweerde deze vergissing bij uw sociaal assistent te hebben gemeld (CGVS, p. 21), doch haalde dit niet aan toen u bij het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u opmerkingen had (CGVS, p. 2). Y. ontkende dit te hebben gezegd, en was vervolgens in de war of het nu 2021 of 2020 was (CGVS Y., p. 11-12).
- Bij de DVZ vermeldde u enkel de betogingen van 11 juli 2020/2021 en 5 september 2023. Hierop gewezen, beweerde u 30 september 2023 wel te hebben vermeld (CGVS, p. 24). Bij het overlopen van uw politieke activiteiten vermeldde u vervolgens 11 juli 2021, 5 september 2023 en 30 september 2023, maar niet 12 september 2023 (CGVS, p. 6). Wanneer u dit uiteindelijk toevoegt en u wordt gevraagd waarom u dit niet eerder vermeldde, antwoordt u louter dat het u niet belangrijk leek omdat 'ik daar niet veel deed' (CGVS, p. 19). Uit niets blijkt echter dat u bij de andere protesten meer zou hebben gedaan dan tijdens de betoging op 12 september 2023.
- Geen van jullie legde enige vorm van bewijs neer van jullie deelnames aan de protesten.

Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende opsluiting en opvolging die zouden hebben plaatsgevonden. Bovendien leggen jullie dienaangaande tegenstrijdige verklaringen neer.

- U beweert dat jullie op 11 juli 2021 werden opgepakt en de volgende dag werden vrijgelaten (CGVS, p. 14), volgens uw zus werden jullie twee dagen vastgehouden en moest uw moeder een grote borgsom betalen om jullie vrij te krijgen (CGVS K., p. 9, 10) – een element dat u nergens vermeldde.

- Y., die vijf maanden vastgezet zou hebben, legt geen enkele vorm van bewijs neer van zijn opsluiting, veroordeling en vrijlating. Hij beweert enkel te beschikken over een vrijlatingsbrief en dagvaardingen, maar dat die bij zijn vader liggen en deze die niet durft doorsturen (CGVS Y., p. 10-11). Nochtans begonnen jullie reeds enkele maanden voor jullie vertrek met de voorbereiding ervan, en hadden jullie de intentie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het zou dan ook logisch zijn om dergelijke bewijsstukken mee te nemen bij vertrek.
- Y. vermeldt aanvankelijk dat K. hem kwam bezoeken op bezoekmomenten (CGVS Y., p. 6), even later zegt hij dat ze hem niet kwam bezoeken omdat ze haar dochter had (CGVS Y., p. 15). K. zegt dat ze haar vriend niet ging bezoeken in de gevangenis, ze zag hem vijf maanden niet (CGVS K., p. 9).
- U stelt dat uw schoonbroer na zijn vasthouding van 11 juli 2021 nooit meer gearresteerd werd (CGVS, p. 22), Y. zelf zegt dat hij nog vele malen werd aangehouden (CGVS Y., p. 16).
- De opvolging zoals u die beschreef, waarbij u wekelijks door het sectorhoofd werd opgezocht en een document moest ondertekenen, wordt door uw zus of haar partner doorheen hun verklaringen geenszins zo beschreven – terwijl zij volgens u op dezelfde manier werden opgevolgd (CGVS, p. 15-16).
- U legde enkele dagvaardingen/oproepingen van de politie neer, maar uw verklaringen hieromtrent stroken niet met de documenten. U stelde immers dat u voor het eerst een dagvaarding kreeg in september 2021, toen u voor vijf dagen werd aangehouden. Hierna volgde voor het eerst een oproeping op 4 september 2023, en daarna kreeg u in de loop van september nog enkele dagvaardingen, zeven in totaal (CGVS, p. 9-10). Erop gewezen dat dit niet overeenkwam met de data op de documenten, die immers voor het grootste deel dateren van 2021 en 2022, kwam u niet verder dan te zeggen dat u nerveus was (CGVS, p. 22-23). U slaagde er niet in toe te lichten wat dan de werkelijke situatie was.

Ook aan uw vasthouding in het najaar van 2021 wordt geen geloof gehecht.

- U kan het incident niet correct in de tijd plaatsen – u zegt dat het op ‘de zevende’ was in 2021, maar weet niet van welke maand (CGVS, p. 8).
- U heeft deze opsluiting niet vermeld bij de DVZ. Hierop gewezen, beweerde u de kans niet te hebben gekregen (CGVS, p. 24). Nochtans werd u expliciet gevraagd naar arrestaties of veroordelingen (vragenlijst CGVS, vraag 1). Het is niet aannemelijk dat u deze opsluiting van vijf dagen niet zou vermelden.
- Het enige bewijs dat u hiervan heeft, betreft een onduidelijke foto van wat u beweert dat het scherm van een computer bij de politie zou zijn. Deze foto is te onduidelijk en mist context om als afdoende bewijs te kunnen gelden.

De problemen die uw zus zou hebben gekend naar aanleiding van de verkoop van haar zus zijn evenmin geloofwaardig.

- K. beweerde dat ze beschuldigd werd van het onrechtmatig betrekken van een huis dat haar door de overheid werd toegewezen. Dit was dus een ander huis dan hetgeen ze van haar grootouders erfde (CGVS K., p. 5). Y. wist niet hoe K. aan het huis kwam, maar dacht dat ze het van haar grootouders erfde (CGVS Y., p. 19).
- K. en Y. plaatsten de problemen omtrent het huis in september (CGVS K., p. 14, CGVS Y., p. 19). U zei aanvankelijk dat het twee maanden voor jullie vertrek was, en daarna dat het twee maanden voor de verkoop van het huis was, i.e. eind mei 2023 (CGVS, p. 22).
- Zelf zegt K. dat ze twee dagen werd vastgehouden omwille van de woning (CGVS K., p. 14). Volgens Y. zat uw zus een dag vast (CGVS Y., p. 20), volgens u zat ze vijf dagen vast.
- Ter staving van uw vasthouding leggen zowel u als uw zus een foto neer die zij heeft getrokken vanuit de cel. Dat zij haar telefoon in haar lichaam verstopte en op die manier binnensmokkelde, komen weinig aannemelijk over.

De foto van uw zus, die ze in detentie zou hebben genomen, kan eender waar en eender wanneer zijn genomen (CGVS K., p. 5, 14).

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de organisatie van uw vertrek niet aannemelijk.

- U verklaarde dat uw zus haar huis verkocht een maand voor jullie vertrek (CGVS, p. 12). Vervolgens gevraagd of het dan voor 5 september 2023 was of erna (jullie vertrokken immers op 11 oktober), antwoordde u dat het ervoor was, eind juli 2023 – op 28 juli 2023 vond een gesprek plaats met de verkoper, daarna moesten de papieren nog geregeld worden. Erop gewezen dat de verkoop dus al meer dan twee maanden voor jullie vertrek werd geregeld, ontkende u (CGVS, p. 19).
- Het gegeven dat jullie de reis begonnen te regelen eind juli 2023, dus vóór de protesten van september 2023, wil zeggen dat er geen concrete aanleiding was voor jullie vertrek – hetgeen u bevestigde (CGVS, p. 20).
- Y. beweerde dat jullie werden ondervraagd bij vertrek (CGVS Y., p. 19), u en uw zus ontkenden dit (CGVSK., p. 17).

Waar u **ten slotte** stelt dat u niet kan terugkeren uit vrees opgesloten te worden omwille van jullie ‘illegaal’ vertrek (CGVS K., p.7; CGVS Y., p.9; CGVS R., p.14), dient gewezen te worden op de in de Cubaanse migratiewet opgenomen ‘repatriëringsprocedure’ die Cubanen toelaat ook na afwezigheid terug keren naar Cuba. Ook afgewezen verzoekers kunnen van deze procedure gebruik maken. Cubanen die meer dan twee jaar in het buitenland verbleven hebben, worden niet langer beschouwd als ideologisch verdacht. Informatie stelt dat terroristen, Cubanen met oppositie-activiteiten en Cubanen die ernstige misdrijven hebben gepleegd of tegen wie een rechtszaak loopt van deze procedure worden uitgesloten. Ook wie destijds Cuba illegaal verlaten heeft, kan bij een terugkeer geconfronteerd worden met moeilijkheden. U heeft, mede gelet op voorgaande vaststellingen aangaande uw vluchtrelaas en uw legaal vertrek uit Cuba, dergelijk profiel niet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u **neergelegde documenten** kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. De artikels over de algemene situatie in Cuba handelen niet over uw persoonlijke situatie. De informatie over de heer R. H. heeft geen band met uw persoonlijk relaas. De dagvaardingen werden hierboven reeds besproken, net als de foto van een computerscherm. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het om kopies gaat, waarvan de bewijswaarde bijzonder relatief is. Het medisch verslag met foto's kan geen enkel uitsluitel geven over wanneer of onder welke omstandigheden u uw verwondingen opliep. Aan de politiebrieven kan geen enkele waarde gehecht worden. Het zijn immers louter kopies van handgeschreven documenten zonder hoofding. Aangaande de medische documenten uit Cuba die u neerlegde, kan opgemerkt worden dat de documenten data vermelden in 2018 (en de leeftijd van 26 jaar, wat overeenkomt met 2018), meerdere jaren voor het eigenlijke incident waarbij u brandwonden opgelopen zou hebben. Het laatste document dat u indiende werd opgesteld op 15 november 2023 en vermeldt data in augustus 2021, maar is voor het overige quasi onleesbaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In haar verzoekschrift betwist verzoekster vooreerst dat de verwerende partij zich ten onrechte beroept op artikel 57/6/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij betoogt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet motiveert door te stellen dat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van België op onrechtmatige wijze trachtte binnen te komen. Dergelijke motivatie wordt, aldus verzoekster, evenwel niet vermeld onder de gevallen, zoals op limitatieve

wijze voorzien in artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werpt verder op dat zij ook helemaal niet getracht heeft het grondgebied op illegale wijze te betreden, doch dat zij onmiddellijk bij haar aankomst in de transitzone bij de grenspolitie een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoekster besluit dat er geen argument wordt aangebracht waarom *in casu* het verzoek om internationale bescherming diende te worden behandeld volgens de versnelde procedure en waardoor de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

Verder, wat de gegrondheid van het beroep betreft, werpt verzoekster de schending op van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voert ter staving haar betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd twaalf (pers)artikelen.

2.3. Beoordeling

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 2 en artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

- a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; of*
- b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of*
- c) de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden; of*
- d) de verzoeker waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat ertoe kon bijdragen dat zijn identiteit of nationaliteit werd vastgesteld, heeft vernietigd of zich daarvan heeft ontdaan; of*
- e) de verzoeker kennelijk incoherente en tegenstrijdige, kennelijk valse of duidelijk onwaarschijnlijke verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met voldoende geverifieerde informatie over het land van herkomst, waardoor zijn bewering alle overtuigingskracht wordt ontnomen met betrekking tot de vraag om internationale bescherming; of*
- f) de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat ontvankelijk werd verklaard overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid; of*
- g) de verzoeker enkel een verzoek doet om de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn teruggedrijving of verwijdering zou leiden uit te stellen of te vrijdelen; of*
- h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan; of*
- i) de verzoeker weigert te voldoen aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen zoals bedoeld in artikel 51/3; of*
- j) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of de openbare orde, of de verzoeker onder dwang werd verwijderd om ernstige redenen van nationale veiligheid of openbare orde.*

In het eerste lid, f), bedoelde geval neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, nadat hij een beslissing tot ontvankelijkheid van het verzoek heeft genomen.

In alle andere, in het eerste lid bedoelde gevallen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Voor de toepassing van deze bepaling worden als werkdagen beschouwd, alle dagen, behalve zaterdag, zon- of feestdagen.”

De motivering voor wat betreft de *in casu* gebruikte concrete juridische grond om een versnelde procedure toe te passen is in deze onvolledig nu in de bestreden beslissing niet wordt geëxpliciteerd op grond van welk subonderdeel van artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming van verzoekster via een versnelde procedure wordt behandeld.

Als feitelijke motivering voor de toepassing van de *in casu* versnelde procedure valt in de bestreden beslissing wel het volgende te lezen:

“U werd op 9 november 2023 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u niet voldeed aan de voorwaarden voor toegang tot het grondgebied en aldus het grondgebied van België onrechtmatig trachtte binnen te komen (DVZ, beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats d.d. 12 oktober 2023) rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.” (eigen onderlijning)

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet stelt dat de commissaris-generaal een verzoek volgens een versnelde procedure kan behandelen indien de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. (eigen onderlijning)

In zoverre uit de bewoordingen van de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de commissaris-generaal zich op artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet beroept ter rechtvaardiging van de toepassing van de versnelde procedure, ziet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet in hoe dit artikel *in casu* van toepassing zou kunnen zijn.

Uit de parlementaire voorbereidingen inzake artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de sanctie van de toepassing van een versnelde procedure gestoeld is op een weigering tot medewerking in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming (*Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 70). Verder blijkt uit de parlementaire voorbereidingen dat bepaalde situaties die worden vernoemd in de eerste paragraaf van het gewijzigde artikel 57/6/1 verband houden met het gedrag of de houding van de verzoeker (artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c), d), g), h), en i) – poging tot misleiding met betrekking tot essentiële elementen van het verzoek, het achterhouden van essentiële elementen voor het onderzoek van het verzoek, het met opzet het onderzoek van het verzoek of het verloop van de procedure verhinderen, gebrek aan vrijwillige medewerking en ter kwader trouw zijn, het laattijdig indienen van het verzoek zonder gegronde reden, het indienen van het verzoek met als enig doel om een terugdrijving of verwijdering te verijdelen). Indien de omstandigheden van het desbetreffende geval erop wijzen dat dit gedrag of deze houding een gebrek aan medewerking inhoudt in hoofde van de verzoeker en indien de verzoeker bovendien niet overtuigend is geweest met betrekking tot het gegrond karakter van zijn verzoek, kan dit gedrag of deze houding de commissaris-generaal er eveneens toe aanzetten om het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen (*Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 114-115).

Aangezien verzoekster, die op weg was naar Dubai, tijdens een tussenstop in Brussel reeds in de transitzone van de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden ingezien waarom er in haar hoofde sprake zou zijn van een weigering tot medewerking en een volgens artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet vereist laattijdig indienen van een beschermingsverzoek zonder gegronde reden. Aldus blijkt niet voldaan te zijn aan één van de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet.

Voor de behandeling van ingediende beschermingsverzoeken aan de grens dient overigens te worden gekeken naar het gestelde in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden evenwel nergens wordt verwezen, en dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het

verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Indien het eerste lid niet kan worden toegepast, beslist de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat een verder onderzoek noodzakelijk is, waarna de verzoeker door de minister of zijn gemachtigde toegelaten wordt het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°.

Indien niet binnen de vier weken, na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing is genomen, wordt de verzoeker eveneens door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5°.” (eigen onderlijning)

Opnieuw wordt verwezen naar de parlementaire voorbereidingen, ditmaal inzake artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat:

“Deze bepaling beoogt de omzetting van de artikelen 43.1 en 43.2 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ten aanzien van een verzoeker die het grondgebied tracht binnen te komen en aan de grens wordt tegengehouden of die zich in de transitzone bevindt en die een verzoek indient, aldaar een beslissing nemen over het verzoek om internationale bescherming voor zover het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 of een beslissing ten gronde genomen in één van de situaties opgesomd in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j).

Rekening houdende met een opmerking in het advies van de Raad van State (voetnoot 13), werd de situatie van onregelmatige binnenkomst op het grondgebied vermeld in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h) geschrapt voor wat betreft de grensdossiers omdat dit punt, niettegenstaande opgenomen in richtlijn 2013/32/EU, logischerwijze niet van toepassing kan zijn aangezien de verzoeker het grondgebied al is binnengekomen (en dus niet tracht binnen te komen). Voor wat betreft de situatie opgenomen in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, f) wordt het advies van de Raad van State niet gevolgd omdat artikel 43 van de richtlijn 2013/32/EU een beslissing over de grond van een volgend verzoek dat eerder ontvankelijk werd verklaard, duidelijk toelaat als een beslissing aan de grens.

Indien dergelijke beslissing niet mogelijk is, zal de Commissaris-generaal een beslissing tot verder onderzoek nemen en dient de verzoeker te worden toegelaten tot het grondgebied. Het verzoek wordt vervolgens door de Commissaris-generaal verder behandeld overeenkomstig de andere bepalingen van de Vreemdelingenwet.

De invoering van een beslissing tot verder onderzoek heeft als doel om binnen korte termijn duidelijkheid en rechtszekerheid te verschaffen zowel aan de betrokkene zelf als aan de minister of zijn gemachtigde, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied.

Dergelijke beslissing geeft immers recht op toegang tot het grondgebied, maar heeft geen andere invloed op de verdere afhandeling van het verzoek om internationale bescherming.

De Commissaris-generaal dient in alle gevallen een beslissing aan de grens te nemen binnen een termijn van 4 weken. Wanneer dit niet het geval is, dient betrokkene door de minister of zijn gemachtigde toegelaten te worden tot het grondgebied. In het geval dat, na deze toelating, de betrokkene niet het voorwerp vormt van een beslissing tot vasthouding genomen op basis van artikel 74/6, komt de verplichting voor de staat waar de reis begonnen is om de verzoeker terug te nemen te vervallen en de kosten voor vervoer ingeval van teruggrijping kunnen niet meer verhaald worden op de luchtvaartmaatschappij (zie artikel 5.1 ev. van Bijlage 9 van het Verdrag van Chicago). Het gaat hier immers niet meer om niet-toelaatbaar verklaarde verzoekers die worden vastgehouden omdat zij niet voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden.” (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 123-124) (eigen onderlijning)

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet in onderhavig geval niet kon worden toegepast. Verzoekster, die volgens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 12 oktober 2023 het Rijk trachtte binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen, heeft in de transitzone van de luchthaven van Zaventem onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming ingediend, hetgeen het uiteindelijke doel van de reis was, zoals blijkt uit verzoeksters verklaringen, uit het verzoekschrift en zoals bevestigd ter terechtzitting. Het eerste lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet voorziet niet in de mogelijkheid om een beslissing te nemen over de grond van de zaak in een situatie, voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, h), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de grensdossiers. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet was aldus een verder onderzoek noodzakelijk en diende verzoekster

toegelaten te worden het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting werpt de advocaat van verzoekster terecht op dat de toepassing van de versnelde procedure gevolgen heeft voor het verloop van het onderzoek. De verwerende partij, gevraagd naar haar standpunt in verband met de toepasbaarheid van de versnelde procedure, is van mening dat verzoekster de grensautoriteiten heeft misleid en dat bijgevolg een versnelde procedure aangewezen was. De Raad treedt deze zienswijze evenwel niet bij en verwijst naar wat *supra* is uiteengezet.

Uit het geheel van wat voorafgaat, blijkt dat er te dezen geen rechtsgrond voorhanden was voor het nemen van een beslissing volgens een versnelde procedure. De bestreden beslissing is behept met een substantiële onregelmatigheid die noopt tot de nietigverklaring ervan, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 november 2023, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS